

Иван Раденков

КОТАРАКЪТ

ФРАНШЕ

и

ЗАГАДЪЧНИЯТ ОСТРОВ

книга-музикал

enthusiast
Children's
Books

ИЛЮСТРАЦИИ ВИКТОР ПАУНОВ

+ CD
с песните
от
книгата

КОТАРАКЪТ

МУЗИКА, ТЕКСТ И АРАНЖИМЕНТ:

Музикална група *Неутрино рейс* с членове:

*Иван Раденков, Лора Темелкова, Димитър Желев, Цветелин Цветанов
Надежда Митева*

Музикална група *Авигея* с членове:

Александра Василева, Ралица Кирилова, Сибина Раденкова, Милена Великова

ПЕСНИ В ИЗПЪЛНЕНИЕ НА:

Вокално-театрална формация *Врабчета* с ръководител *Катя Вучкова*
Иван Раденков

Продуцент *Алто комуникайшънс енд пблшингс ООД*

©Иван Раденков, автор, 2018 г.

©Виктор Паунов, дизайн и илюстрации, 2018 г.

©„Ентусиаст“ – запазена марка на „Алто комуникайшънс
енд пблшингс“ ООД, 2018 г.

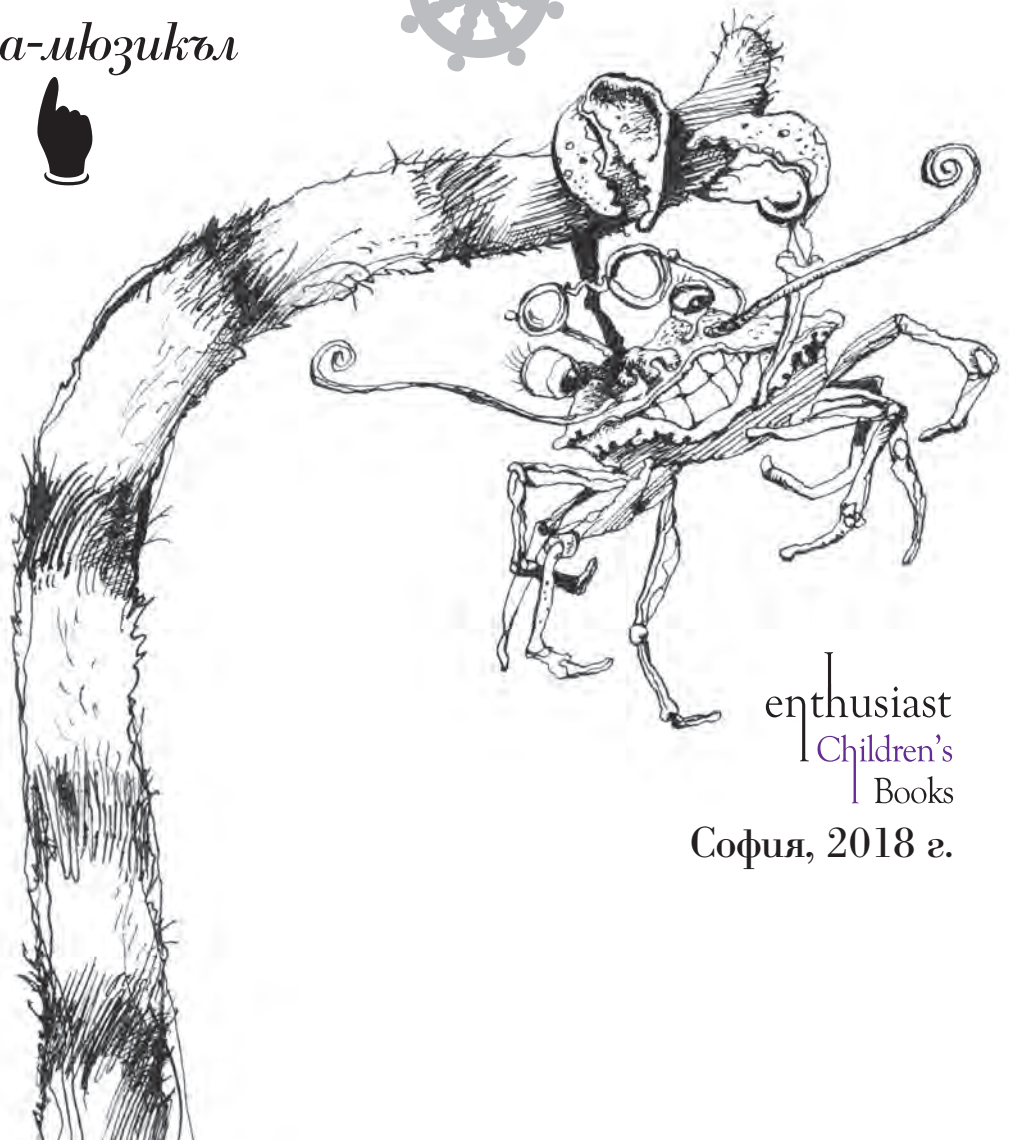
ISBN 978-619-164-265-6

Иван Радеков

ФРАНТ

И ЗАГАДЪЧНИЯТ ОСТРОВ

книга-музикъл

enthusiast
| Children's
| Books

София, 2018 г.

Дами и господа, предстои ви да чуете разказа за един благороден неблагодарник и възпитан калпазанин; един невероятен **котарак**, който беше ненадминат в хитрините, а си служеше достойно и с шпагата. Позволете да ви представя шампиона на карти, пропилял графската си титла заради една обещаваща ръка на бридж... златния медалист по танцова фехтовка... разточителния кавалер и ненадминат мечтател:

Котаракът Франт

♥ – Привет! Но какво е това внимание към моята особа? Моля, моля! Та аз съм един прост котарак, който не заслужава вашето внимание... Освен ако не възнамерявате да ме поканите на обяд в кралския клуб? Днес главният готвач е приготовил тънки шницели по виенски със сос от манатарки и картофени крокети. Уверявам ви, че няма да съжалявате! Какво... Ще пропуснете? Ех, жалко, но от мен да знаете, ако случайно отидете сами, за десерт изберете еклери... във вторниците са най-пресни.

Както вижгате, младият Франт беше познавач и ценител на изтънчената кухня и кудинарните шедьоври. И сигурно се чудите как може един толкова изискан и добре облечен господин, с толкова грациозна походка, да се нуждае от нечия почерпка...

Е, в интерес на истината, той нямаше пукната пара в джоба, милият. Наистина. Нула. Нищичко! Беше беден като църковна мишка: разполагаше само с грехите на гърба си, с едно негодям ново бастунче, което носеше от придирчивост, и с острата си шпага. Иначе произхождаше от знатен род. До неотдавна беше личният котарак на Графа на Костилковата низина и живееше в черешовата гора на графството, заради която цялата низина бе осяяна с костилки през лятото. Един ден обаче графът и графинята се отправиха на дълго пътуване до скандинавските страни, за да видят прочутото Северно сияние. Пътуването обещавахе да бъде твърде опасно за изискан графски любимец като него, затова те помолиха една своя далечна леля – известната баронеса Тюйлери – да го наглежда. Младият, самонадеян котарак само това чакаше – разпищоли се и за има-няма една година прахоса цялото богатство на графа, докато накрая не заложил и имението, барабар с титлата му, на игра на карти с нечестни хора... И загубил и тях.

Станалото – станало, засука мустак младият нехранимайко и се завтече към дома на баронеса Тюйлери. Тя обаче никак не

обичаше младостта, особено в съчетание със самонадеяната веселост, затова развързваше кесията си за своя далечен и изпаднал в немилост подопеченик първоначално трудно, а сетне – хич. Ето как на нашето фесфесе и духни-опашка взе да му се налага все по-често да преспива по пейките в парка или да подлага на изпит гостоприемството, изпросено благодарение на нетрайните му приятелства, скрепени с много вино и танци.

*Някога аз носех фрак,
но пък стискаше ми той;
е, сега съм бос юнак,
нямал си дори калпак.*

Ля-ля-ля!

*Почерпете ме, човече,
то пък стана обед вече...
Моля, келнер, две блюда,
плащат тези господра.*

Ля-ля-ля!

*И тази нощ не ще да спя,
а луната ще зова
в изблик на мечтание
или за препитание.*

*Шпагата си аз размахвам,
смело шишчета премахвам
и похвавам със охота.
Сладостите на живота!*

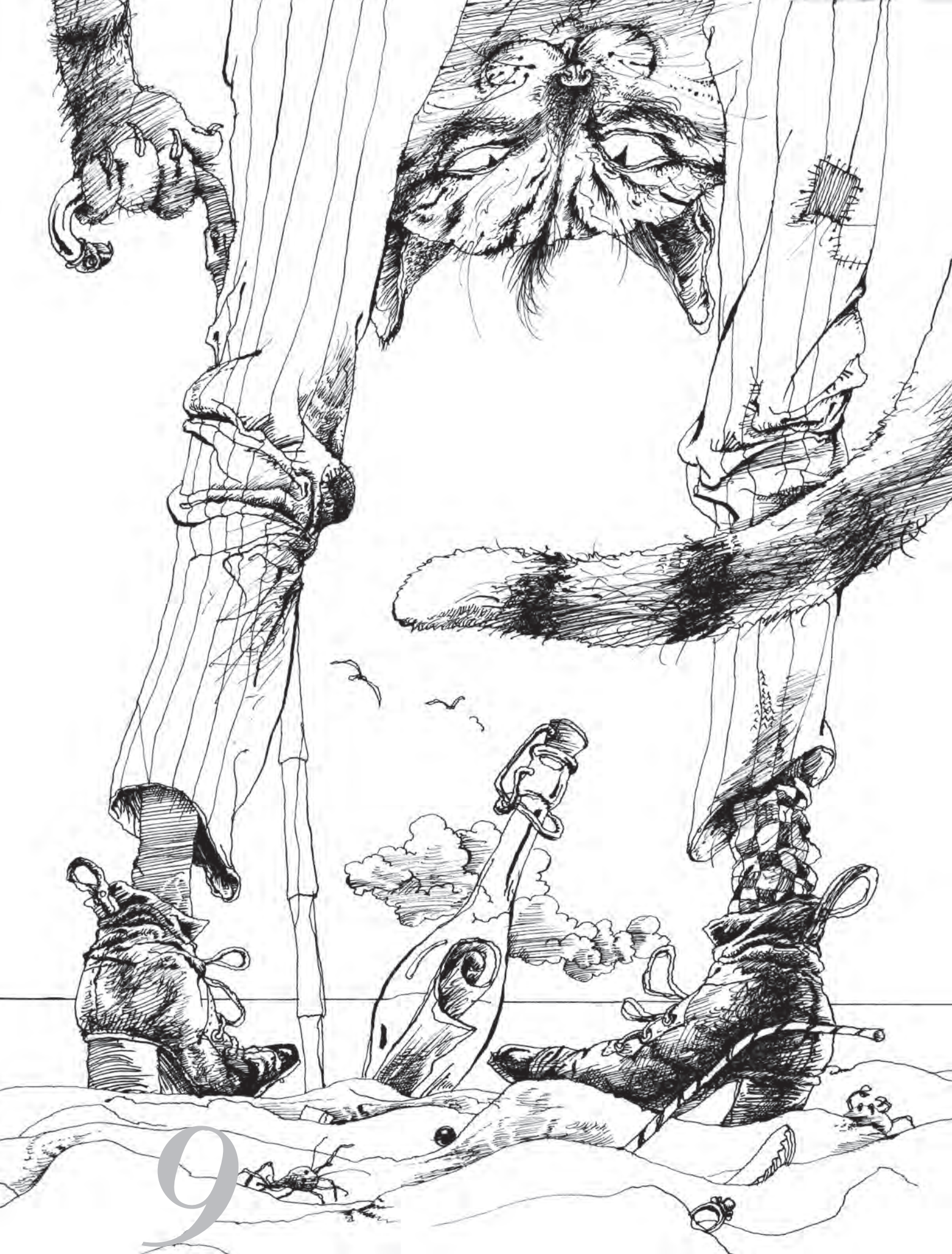
Ля-ля-ля!

Този ген Франт се навърташе около кея, където рибарите изнасяха купища прясно уловена риба от сутринта. Уви, можеше да се наслади единствено на аромата на препечените на скаричките рибки. Поспря се на пазарището, където търговците рекламираха стоката си с гръмогласни викове, но не видя познати лица, от които да поиска някоя малка рибка или раче на вересия. Продължи до края на уличката, прескочи каменната ограда и се намери на пясъчната ивица досами скалите на брега. Вълните често изхвърляха тук загубени в морето вещи, а по скалите нерядко се намираше и по някоя скаринка или мигичка. Подсвирквайки си нехайно, Франт огледа брега, като разравяше тук-там с бастунчето и от време на време поспираше да се полюбува на ритъма на пенливите вълни, заливащи скалите.

Вниманието му привлече една полузарита в пясъка бутилка – не за друго, а просто защото беше с тапа.

– Охо-о, може да е останала канка токайско винце за пресъхналите ми уста – подсмихна

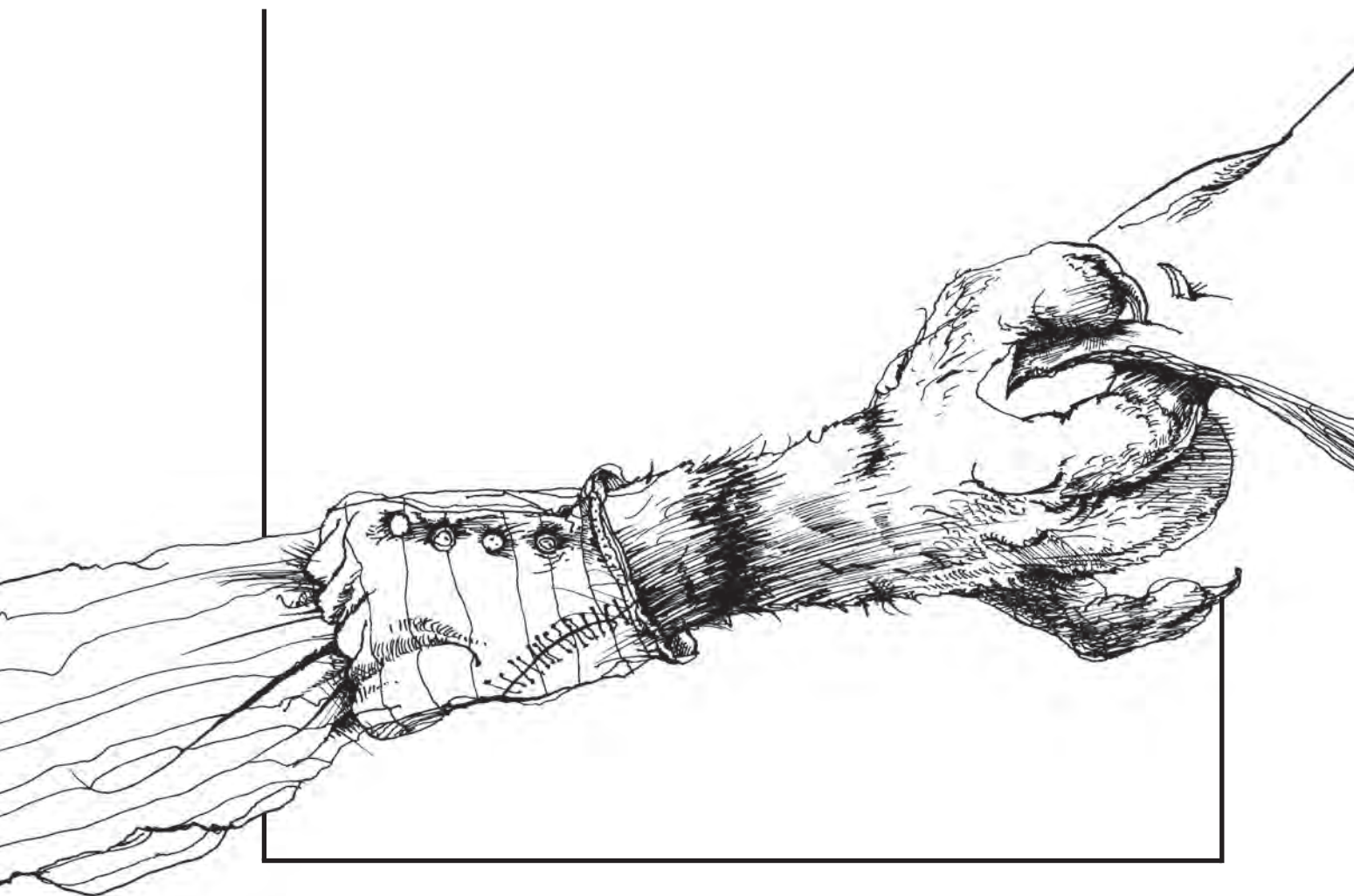

се Франт и скочи да разгледа съдържанието на откритието си, ала мигом се ядоса: – Мътните да го вземат! От лимонада е.

Все пак вдигна бутилката срещу светлината и забеляза, че на дъното ѝ се мъдри навита на руло бележка.

– Еха-а-а, гано да е карта на съкровище!

Франт захана тапата и я изкара с едно гръпване. Сетне подхвана листчето с нокът и го извади внимателно, за да не го повреди. Беше лист от тефтер с календар – от онези, в които за всеки ден от годината има по една страница. Този беше от 12 февруари, но година липсваше. На гърба имаше писмо. Написаното се беше поразмазало от морската вода. Той зачете трескаво:

Писмо в бутилка

...следобед стихията ни връхлетя внезапно. На мостика настана суматоха и аз излязох на въздух, защото се задушаваш в тясната каюта. И това може би спаси живота ми, тъй като, въпреки нечовешките усилия на кормицата, фрегатата на моя скъп чичо бе връхлетяна от поредица безпощадни гигантски вълни. Водните планини я прекършиха надве с прощанен гръмовен кибритена кутийка и накрая я прекършиха надве с прощанен гръмовен тътен. Включих се в един спасителен пояс и хвърлих цялата си сила в борбата за оцеляване. Сакаш по црония на съдбата половин час по-късно бурята отмина и морето взе да се успокоява. На хоризонта съзрях върховете на два изгаснали вулкана и натъгнах мускули...

...на този малък остров, който е мое убежище и спасение - но докога? Самотата ме кара да преповтарям разговори, отдавна отминали, маловажни разговори, които водехме с моите братовчедки в дъгните следобеди в градините на имението ни. Дали отново ще зърна очите им, дали някога отново ще вкуся сладостта на следобедния чай? Докато се разхождам край широката река, която разделя острова надве, си представям, че съм в родната.

Пиша това писмо до моя бъдещ спасител почти загубила надежда. Но ако все пак откриете бутилката, то знайте, че корабът ни се разби на остров в близост до бреговете на Аррика - очакваше се скоро да пристигнем на Брег на слоновата кост.

Контеса Мърфаз

(тук текстът се губеше)

Франт вдигна очи от писмото с видимо въодушевление. Щеше да спаси тази благородна котка от беда! О, да! Авторката на писмото определено беше котка, иначе защо ще носи такава мър-р-ркащо име.

Иван Рагенков
Котаракът Франт
и загадъчният остров

Редактор Александър Маринов – Санчо
Отговорен редактор Илияна Бенова – Бени
Коректор Русанка Огринска
Дизайн и илюстрации Виктор Паунов
Предпечат Виктор Паунов

Българска. Първо издание.
Формат 84x108/16
Печатни коли 8.5
ISBN 978-619-164-265-6

Издава

enthusiast

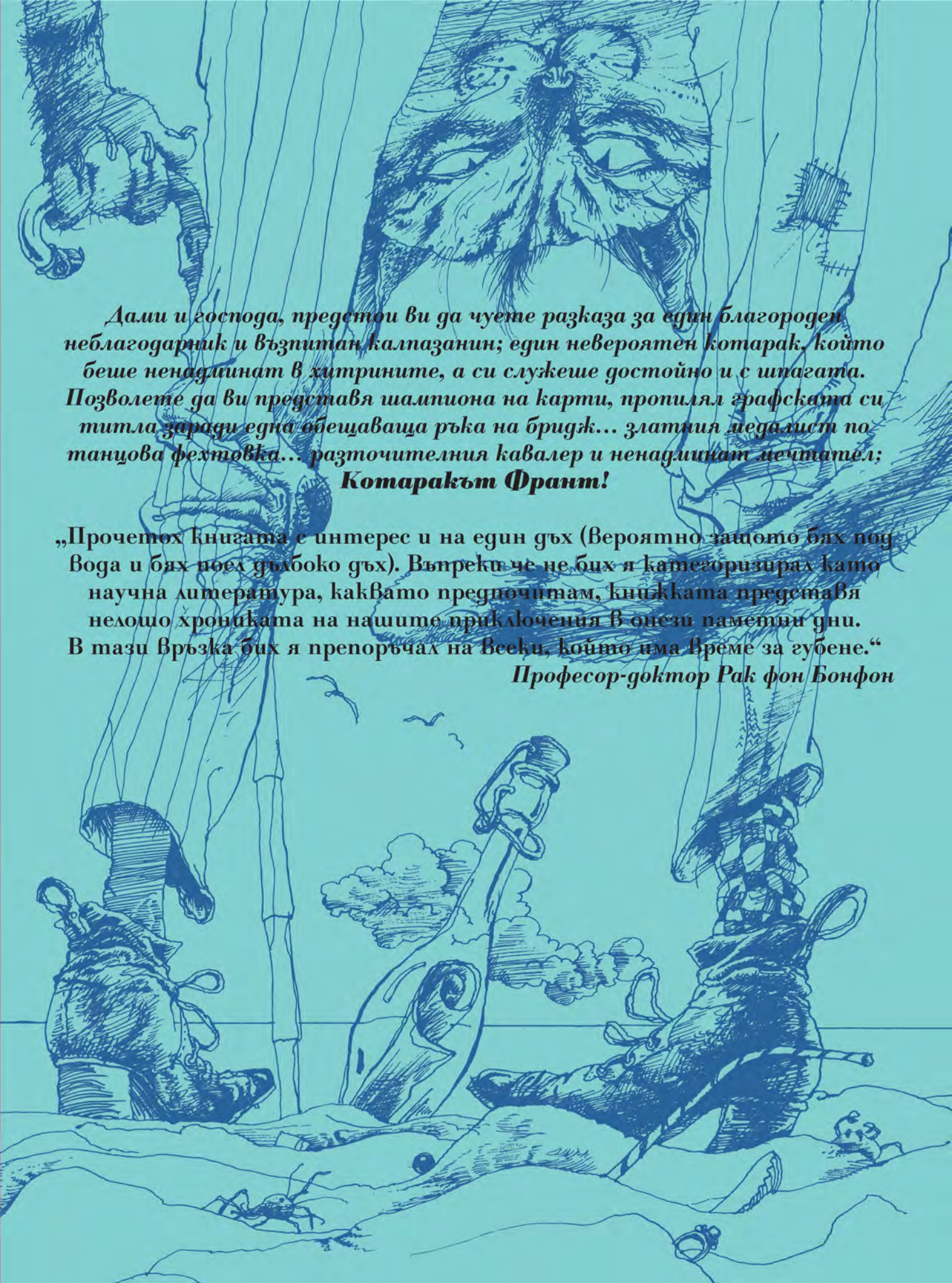
Запазена марка на „Алто комуникейшънс
енд пблшишнс“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „АЛИАНС ПРИНТ“ ЕООД

*Дали и господа, предстои ви да чуете разказа за един благороден
неблагодарник и възпитан калпазанин; един невероятен котарак, който
беше ненадминат в хитрините, а си служеше достойно и с шпагата.
Позволете да ви представя шампиона на карти, пропилял графската си
титла заради една обещаваща ръка на бридж... златния медалист по
танцова фехтовка... разточителния кавалер и ненадминат мечтател:
Котаракът Франт!*

„Прочетох книгата с интерес и на един дъх (вероятно защото бях под
вода и бях поел дълбоко дъх). Въпреки че не бих я категоризирал като
научна литература, каквато предпочитам, книжката представя
нелошо хрониката на нашите приключения в онези паметни дни.
В тази връзка бих я препоръчал на всеки, който има време за губене.“

Професор-доктор Рак фон Бонфон